بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

அஹ்மதிய்யா முஸ்லிம் ஜமாஅத்தின் உலகளாவிய தலைவர் ஹஸ்ரத் ஐந்தாவது கலீஃபத்துல் மஸீஹ்

(அய்யதஹுல்லாஹுத் தஆலா பினஸ்ரிஹில் அஸீஸ் - அல்லாஹ் தனது வல்லமைமிக்க உதவியினால் அவர்களை வலுப்படுத்துவானாக)

அவர்கள் பைத்துல் ஃபுதூஹ் பள்ளிவாயிலில் 23.09.2016 அன்று ஆற்றிய ஜுமுஆ பேருரையின் சுருக்கம்

தஷஹ்ஹுது, தஅவ்வுஸ், சூரா ஃபாத்திஹா ஆகியவற்றை ஓதிய பிறகு ஹுஸூர் (அய்யதஹுல்லாஹு தஆலா பினஸ்ரிஹில் அஸீஸ்) அவர்கள் கூறினார்கள்:

ஒரு உண்மையான நம்பிக்கையாளரின் அடையாளத்தை எடுத்துரைத்தவாறு ஒரு சந்தர்ப்பத்தின்போது ஹஸ்ரத் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். தமக்காக விரும்புகின்றவற்றை தமது சகோதருக்காக அல்லது பிறருக்காக விரும்புவரே உண்மையான நம்பிக்கையாளர் ஆவார். இது எப்படிப்பட்ட வழிகாட்டும் விதிமுறை என்றால் குடும்பம் முதல் உலகளாவிய தொடர்புகள் வரை எல்லா மட்டத்திலும் அன்பு, நேசம் மற்றும் சமாதானத்திற்கான அடித்தளத்தை ஏற்படுத்தித் தருகின்றது. சண்டைகளை ஒழிக்கின்றது. உள்ளங்களில் மென்மையை உருவாக்குகின்றது. ஒருவர் மற்றவருடைய உரிமைகளை வழங்குவதன் பக்கம் கவனமூட்டுகின்றது. நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் அந்நியர்களின் முன்னிலையில் இந்த விஷயத்தை எடுத்துரைக்கும் போது அவர்கள் பெரும் தாக்கத்திற்குள்ளாகின்றனர். ஆனால், நல்ல விஷயங்களை எடுத்துரைத்து மக்களை தாக்கத்திற்குள்ளாக்குவது மட்டும் நமது நோக்கமன்று. மாறாக, நமது செயல்களால் இஸ்லாமிய கட்டளைகளின் அழகை நிரூபணம் செய்து காட்டுவது நமது நோக்கமாகும்.

நீங்கள் கூறும் விஷயங்கள் நல்ல விஷயங்கள்தான். ஆனால் உங்களில் எத்தனை நபர்கள் அதன்படி செயல்படுகின்றீர்கள் என்று நம்மிடம் அந்நியர்கள் கேள்வி கேட்கலாம். சந்தர்ப்பம் வரும்போது சுயநலத்தை வெளிப்படுத்தாதவர் எத்தனை பேர் உங்களில் உள்ளனர்? என்றும் கேட்கலாம். விஷயத்தைக் கூறுபவர் அவ்விஷயத்தின்படி தானும் செயல்படும்போதுதான் விஷயத்தின் சிறப்பு வெளிப்படும். நமது சொல்லும் செயலும் ஒன்றுபோல் இருக்கும்போதுதான் நமது சிறப்புத்தன்மை மக்களுக்கு தெரிய வரும். மக்கள் பேச்சைக் கேட்பதோடு நின்று விடுவதில்லை. மாறாக, நம்மை பார்க்கவும் செய்கின்றார்கள். எனவே, நாம் மார்க்கத்தின் பெயரால் ஒரு கட்டளையைப் பற்றி அல்லது மார்க்கம் போதிக்கும் உயரிய நல்லொழுக்கங்களைப் பற்றி எடுத்துரைக்கும் போது இவர்களின் செயல் எவ்வாறு உள்ளது? என்று அந்நியர்கள் நம்மை பார்க்கின்றனர். உங்களது நல்லொழுக்கங்கள் உயரியதாக இருக்கும் போதும், ஒருவர் மற்றவருடைய உணர்வுகள் மற்றும் எண்ணங்கள் உயரியதாக இருக்கும் போதும்தான் நீங்கள் உண்மையான நம்பிக்கையாளரா? இல்லையா? என்பது தெரிய வரும். ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறிய அந்த அளவுகோலை எவராலும் மறுக்க முடியாது. அந்த அளவுகோல் என்னவென்றால், நீங்கள் உங்களுக்காக விரும்புவதை உங்களது சகோதரர்களுக்காகவும் விரும்புங்கள். உங்களுடைய உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு மட்டும் நீதி, நீதி என துடிப்பவர்களாக இருந்து பிறரின் உரிமைகளைக் கொடுக்கும் இடத்தில் எதிர்மறையான நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்துதல் கூடாது. எனவே, நாம் நமது உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு எவ்வாறு நிம்மதியிழந்து விடுகிறோமோ அதேபோன்ற பிறரின் உரிமைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகவும் அதே அளவுகோலை நிலைநாட்ட வேண்டும். நம்மிடம் ஏதாவது தவறு ஏற்பட்டு விட்டால், நாம் மன்னிக்கப்பட வேண்டும். எந்த தண்டனையும் தரப்படக் கூடாது என்று நமக்காக நாம் விரும்புகிறோம். அவ்வாறிருக்கும் போது வேறு ஒருவர் தவறு செய்து அதனால் நாம் பாதிப்பிற்குள்ளாகி இருந்தாலும் கூட அந்த நபர் பெரிய குற்றவாளி இல்லையென்றால், மீண்டும் மீண்டும் அவர் குற்றம் புரியவில்லை என்றால் அவருக்காகவும் நாம் மன்னிப்பையே விரும்ப வேண்டும். ஆயினும் ஒருவரின் தவறால் ஜமாஅத் அல்லது சமுதாயத்தின் நலன் பாதிக்கின்றது என்றால் அது தனி நபர் தவறாக இருக்காது. அந்த குற்றம் சமுதாயக் குற்றமாக ஆகி விடும். பின்னர் அதுபோன்ற மக்கள் தொடர்பானவற்றை ஜமாஅத் அமைப்பு தீர்மானிக்கும். தனிநபர் அல்ல. எவ்வாறிருப்பினும், சமூகத்தின் அன்றா வாழ்வில் நாம் எங்கு நமக்குரிய உரிமைகளைப் பெற விரும்புகின்றோமோ அங்கு பிறருக்குரிய உரிமைகளைக் கொடுப்பதற்கு நமக்கு எண்ணம் உள்ளதா? இல்லையா? என்று ஆய்வு செய்ய வேண்டும்.

இதன் அடித்தளம் குடும்பம், நண்பர்கள் ஆவர். சகோதர சகோதரிகள் மற்றும் ஏனைய உறவினர்களும் அடங்குவர். சிறிய அளவில் இந்த சிறிய மட்டத்தில் அதற்குரிய எண்ணம் பரவும். சுயநலம் முடிவுக்கு வரும். பிறரது உரிமைகளைக் கொடுப்பது பற்றி அதிகம் பேசப்படும். மன்னித்தலின் பக்கம் கவனம் அதிகரிக்கும். தண்டிப்பதன் பக்கமும் அல்லது தண்டனையைப் பெற்றுக் கொடுப்பதன் பக்கமும் கவனம் குறைந்து விடும். அல்லாஹ் திருக்குர்ஆனில் வெளிப்படையான உரிமைகளை மற்றும் தேவைகளை கவனத்தில் கொள்வதன் பக்கம் கவனமூட்டியதுடன் மன்னித்தலின் பக்கமும் கவனமூட்டியுள்ளான். அதாவது அவர்கள் செல்வ செழிப்பிலும் வறுமையிலும் செலவு செய்கின்றனர். மேலும் அவர்கள் கோபத்தை அடக்குபவர்கள். மக்களை மன்னிப்பவர்கள். அல்லாஹ் நன்மை செய்பவர்களை நேசிக்கின்றான்.

இந்த வசனத்தில் முதலில் அல்லாஹ்வின் ஏழை அடியார்களின் உரிமைகளை வழங்குவதற்காக செலவிடுவது தொடர்பாக அல்லாஹ் கூறுகின்றான். பிறருக்கு உதவி செய்யக் கூடியவர் கண்டிப்பாக முஹ்ஸின் (நன்மை செய்பவர்) ஆவார். அவர் பிறருக்கு பயனளிக்கக்கூடியவராகவும், நன்மையில் நிலை நிற்பவராகவும், இறையச்சத்தின் வழி நடப்பவராகவும் இருக்க வேண்டும். எனவே

நன்மையில் நிற்கக்கூடிய அல்லாஹ்வுக்காக இறையச்சத்தின் வழியில் பிறருக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய நபர் நிச்சயமாக முஹ்ஸின் (நன்மை செய்பவர்) அல்லாஹ்வின் அடியார்களின் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதில் தன்னலமற்றவராகவே இருப்பார். அவர் மறைவாகவும், வெளிப்படையாகவும் அல்லாஹ்வின் திருப்திக்காக செலவிடுபவராக இருப்பார். இந்த நிலை மனிதனிடம் உருவாகி விட்டால் பின்னர் அவர் சுயநலத்துடன் செயல்படமாட்டார். தனது சகோதரனுக்கு தீமையை விரும்பமாட்டார். அதுபோன்ற மக்கள் ஆன்மீக நிலையிலும் முன்னேறுபவர்களாக இருப்பர். அத்தகைய நபர்கள் அல்லாஹ் நேசிக்கின்ற மக்களில் இணைந்து விடுவர்.

அடுத்து முஹ்ஸினீன் (நன்மை செய்பவர்கள்) அடையாளமாக அவர்கள் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பர் என அல்லாஹ் கூறுகின்றான். கோபம் வருவது இயற்கையானதாக இருக்கும் இடங்களிலும் கூட அவர்கள் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்துவர். கோபத்தை அடக்கி விடுவர். கோபத்தை அடக்கிய பிறகு மக்களை மன்னிக்கும் பழக்கமும் ஏற்பட வேண்டும். அந்நிலையிலேயே உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்பாட்டில் வைக்கும் அவரது தரம் பரிசோதிக்கப்படுகின்றது. இது ஒன்றும் சாதாரண விஷயமல்ல. கோபத்தை அடக்கி பழிவாங்கும் உணர்ச்சியை உள்ளத்திலிருந்து அகற்றி விடுவது என்பது மாபெரும் விஷயமாகும். அதாவது கோபம் அடையயும் கூடாது. பழிவாங்கும் எண்ணமும் உள்ளத்திலிருந்து அகன்று விட வேண்டும். கோபத்தின் உணர்வுகளை வெளியேற்றி விடுவது மட்டும் போதுமானதல்ல. மாறாக, தவறிழைத்தவர் மீது சில நன்மையும் செய்யப்பட வேண்டும். இது மிகப்பெரிய விஷயமாகும். ஆனால், நம்பிக்கையாளர்களிடம் இவ்விஷயங்கள் இருக்க வேண்டும் என்று அல்லாஹ் விரும்புகிறான்.

அறிவிப்புகளில் ஹஸ்ரத் ஹஸன் (ரலி) அவர்களைப் பற்றிய ஒரு சம்பவம் வருகின்றது. அன்னாரது அடிமை ஒருவர் ஒரு தவறிழைத்தபோது அன்னாருக்கு மிகவும் கோபம் வந்தது. தண்டனை கொடுக்க விரும்பினார்கள். அப்போது அந்த அடிமை 'அவர்கள் கோபத்தை அடக்கி விடுவர்' என்ற வசனத்தின் ஒரு பகுதியை ஓதினார். அந்த நேரத்தில் தண்டனை கொடுப்பதற்க கையை ஓங்கியிருந்த ஹஸ்ரத் ஹஸன் அவர்கள் கையை கீழே போட்டு விட்டார்கள். அடிமையை தண்டிக்கவில்லை. அதனால் அந்த அடிமைக்கும் இன்னும் தைரியம் ஏற்பட்டது. அவர் எனக் கூறினார். அதாவது 'அவர்கள் மக்களை மன்னிப்பவர்கள்' ஆவர். அப்போது ஹஸ்ரத் ஹஸன் அவர்கள் அல்லாஹ்வின் கட்டளைக்கிணங்க செல். நான் உங்களை மன்னித்து விட்டேன் என்று கூறினார்கள். அப்போது அந்த அடிமைக்கு இன்னும் தைரியம் ஏற்பட்டது. அல்லாஹ் கருணை காட்டக்கூடியவர்களை நேசிக்கின்றான்என அவர் ஓதினார். அப்போது அன்னார் அந்த அடிமையிடம் இன்று நான் உங்களை விடுதலை செய்து விட்டேன். நீங்கள் எங்கு செல்ல விரும்புகின்றீர்களோ சென்று விடலாம் என்று கூறினார்கள். அல்லாஹ்வின் நேசத்திற்கு ஆசைப்படுபவர்கள் மற்றும் அல்லாஹ்வுக்கு அஞ்சக் கூடியவர்களின் நடைமுறை இப்படித்தான் இருக்கும். அவர்கள் தவறிழைத்தவரின் தவறை மட்டும் மன்னிப்பது மட்டும் இல்லை. மாறாக, அவர்களுக்கு நன்மையும் செய்வர்.

ஹஸ்ரத் மஸீஹ் மவ்வூது (அலை) அவர்கள் இந்த வசனத்தின் அடிப்படையில் ஓரிடத்தில் கூறுகின்றார்கள்: நினைவில் கொள்ளுங்கள். எந்த நபர் கடினம் காட்டுகின்றாரோ மேலும் கோபம் கொள்கின்றாரோ அவரின் நாவிலிருந்து இறை ஞானம் மற்றும் நுட்பமான ஞானங்களின் கூற்றுகள் வெளிவர முடியாது. எவர் தனது முன்னுள்ளவரிடம் மிக விரைவாக கோபமடைந்து கட்டுப்பாட்டை இழந்து விடுகிறாரோ அவரது உள்ளம் நுட்பமான ஞானங்களிலிருந்து விலக்கப்படுகின்றது. அசுத்தமான எண்ணம் கொண்டவர், கட்டுப்பாடற்ற நாவு படைத்தவர் இன்பமயமான நீரூற்றிலிருந்து இழப்பிற்குரியவராக ஆக்கப்படுகின்றார். அதாவது எவர் ஏசிப் பேசுவாரோ கட்டுப்பாடின்றி பேசக் கூடியவரோ அவர் ஆழமான நுட்பமான மற்றும் அல்லாஹ்வின் விருப்பத்திற்குரிய விஷயங்களிலிருந்து இழப்பிற்குரியவராகி விடுகின்றார்.

ஹஸ்ரத் மஸீஹ் மவ்வூது (அலை) அவர்கள் கூறினார்கள்: கோபமும், நுட்பமான ஞானமும் ஒன்று சேர முடியாது. எவர் கடும் சினம் கொள்பவராக இருப்பாரோ அவர் குறைமதி கொண்டவராகவும் புரியும் திறன் மழுங்கியவராகவும் இருப்பார். அவருக்கு ஒருபோதும் எந்த மைதானத்திலும் வெற்றியும், உதவியும் வழங்கப்படுவதில்லை. கோபம் பாதி பைத்தியமாகும். அது அதிகமாகப் பொங்கி எழும்போது அந்த நபர் முழுமையான பைத்தியக்காரராகக் கூட ஆகி விடலாம்.

அடுத்து ஹஸ்ரத் மஸீஹ் மவ்வூது (அலை) அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்: நினைவில் கொள்ளுங்கள். அறிவுக்கும் ஆவேசத்திற்கும் இடையில் மிக அபாயகரமான பகைமை உள்ளது. அறிவுடையவரிடம் பொருத்தமற்ற ஆவேசம் உருவாகுவதில்லை. ஆவேசமும், கோபமும் வந்து விடும்போது அறிவு நிலைநிற்க முடியாது. ஆனால், எவர் பொறுமை செய்து வீரத்தின் முன்மாதிரியை வெளிப்படுத்துவாரோ அவருக்கு ஓர் ஒளி வழங்கப்படுகின்றது. அதன் மூலம் அவரது அறிவு மற்றும் சிந்திக்கும் திறனில் ஒரு புதிய பொலிவு ஏற்பட்டு விடுகின்றது. அடுத்து ஒளியிலிருந்து ஒளியே பிரிந்து கொண்டே செல்லும். கோபம் மற்றும் ஆவேசத்தின் நிலையில் உள்ளம் மற்றும் மூளை எல்லாம் இருளிலேயே கிடக்கும். எனவே, இருளிலிருந்து இருளே பிறக்கும்.

எனவே இஸ்லாத்தின் போதனை மிகவும் நுட்பமான ஞானத்தைக் கொண்டதாகும். அதாவது, தீர்ப்பளிக்கும் போது ஒருவருக்கு எதிராக மனிதன் இருக்கும்போது குறிப்பாக சிந்தித்து புரிந்து தீர்ப்பளிக்க வேண்டுமே தவிர கோபத்தின் நிலையில் தீர்ப்பளிக்கக் கூடாது. சில இடங்களில் கடினம் நேரிடுகின்றது. ஆனால், கோபத்திற்குள்ளாகி சினம் கொண்டு கடினம் காட்டுவது ஆகுமானதல்ல. இஸ்லாத்தில் தண்டனை கொடுப்பதற்கு சில சிந்தனை உள்ளது. ஆனாலும் அதற்கென்று சில சட்டதிட்டங்கள் உள்ளன. கோபத்திற்குள்ளாகி தண்டனை வழங்கும்போது அது மனிதனை நுட்பமான ஞானத்திலிருந்து தூர விலக்குகின்றது. நீதியிலிருந்து தூர விலக்குகின்றது.

எனவேதான் ஹஸ்ரத் மஸீஹ் மவ்வூது (அலை) அவர்கள் கூறினார்கள்: கோபத்திற்குள்ளாகி தண்டனை வழங்கினால் அது உள்ளத்தின் கடினமாக மாறி விடும். எப்போது உள்ளம் கடினமாகி விடுமோ அப்போது இறை ஞானம், நுட்பமான அறிவு போன்ற விஷயங்கள் அத்தகையவரின் நாவிலிருந்து வெளிப்படாது. அவரது அறிவு மழுங்கி விடும். எனவேதான் அல்லாஹ் கட்டளையிட்டுள்ளான். முதலில் கோபத்தை தணியுங்கள். பின்னர் தண்டனை கொடுக்க வேண்டுமா? வேண்டாமா? என்பதை தீர்மானிக்க வேண்டும். தண்டனை வழங்குவதற்கு அதிகாரமும் இருக்க வேண்டும். சுயமாக தண்டனை கொடுக்க எனக்கு அதிகாரம் உள்ளது என்று கூறி தனது கைகளாலேயே தண்டிக்க முற்படக் கூடாது. கோபத்தை தணிப்பதற்கு பொறுமையின் சில அம்சங்களை மேற்கொள்வது அவசியமாகும். எனவே பொறுமையின் தரத்தை அதிகரிப்பதற்கு அவசியம் உள்ளது.

இதையும் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். நான் முன்னரே கூறியது போன்று தண்டனை அளிப்பதற்கு எல்லாருக்கும் அதிகாரம் வழங்கப்படவில்லை. எனது அறிவு தண்டனை கொடுக்கும்படி கூறுகிறது. எனவே நான் தண்டனை கொடுக்கிறேன் என எவரும் கூற முடியாது. தண்டனை வழங்குகின்ற பணி சம்பந்தப்பட்ட துறையின் பணியாகும். தவறிழைத்தவரை மனிதன் தானே மன்னித்து விட முடியும். ஆனால் தண்டனை கொடுப்பதற்கு எல்லா நிலையிலும் சட்டத்தின் உதவி பெறப்பட வேண்டும் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட துறையின் உதவி தேவை. இவ்விஷயத்தை எப்போதும் மனிதன் கருத்தில் கொண்டால் பின்னர் சின்னச்சின்ன விஷயங்களுக்காக நடைபெறும் சண்டைகள் நடக்காது. கஸாவிலும் இதுபோன்ற விஷயங்கள் வருகின்றன. சில அஹ்மதிகள் இப்படியும் கூறுகின்றனர். நாங்கள் கஸாவிலிருந்து எங்கள் வழக்கை விடுவித்து விட்டு நீதிமன்றத்திற்கு செல்லவுள்ளோம் என்று கூறுகின்றனர். அந்த சண்டைகள் மிகவும் சிறிய விஷயமாகவே இருக்கும். இவ்வாறான நபர்கள் தங்களுக்கு தாங்களே நஷ்டமிழைத்துக் கொள்கின்றனர். அல்லாஹ் நம்மிடம் கோபத்தை அடக்கிய பிறகு மன்னிக்கும்படி கூறியுள்ளான். அது ஒன்றும் ஹிக்மத் இன்றி கூறப்பட்ட விஷயமல்ல. மன்னித்துக் கொண்டே செல்லுங்கள் என்றும் கூறவில்லை. மாறாக மன்னித்தல் மற்றும் ஹிக்மத்தின் நுட்பங்களை எடுத்துக் கூறி தீர்ப்பளிக்க முடிவு செய்யுங்கள் என அல்லாஹ் கூறுகின்றான்.

ஒரு தீங்கிற்குரிய கூலி அதே அளவு தீங்கேயாகும். ஆனால் எவர் மன்னித்து சீர்திருத்துகிறாரோ அவருக்குரிய நற்பலன் அல்லாஹ்விடம் உள்ளது.

எனவே, குற்றவாளிக்கு அவரது குற்றத்தை உணரச் செய்து சீர்படுத்துவதே அசல் விஷயமாகும். பழிவாங்குதல் கூடாது. வழக்குகளில் சிக்க வைக்கக் கூடாது. தனது செல்வத்தையும் நேரத்தையும் வீணடித்து பிறரின் செல்வத்தையும் நேரத்தையும் வீணடிக்கக் கூடாது. அதேபோன்று ஜமாஅத் அமைப்பிடம் விஷயம் இருந்தால் ஜமாஅத் அமைப்பு தொடர்பாக தவறான எண்ணம் கொள்வதும் கூடாது. மன்னிப்பதால் சீர்திருத்தம் ஏற்படும் என்றால் மன்னிப்பதே சிறந்தது. தண்டிப்பது சீர்திருத்தம் செய்ய அவசியம் என்றால் ஹிக்மத்தின் எதிர்பார்ப்பு தண்டனை வழங்குவதில்தான் உள்ளது என்றால் அதன் பிறகு சந்தேகமின்றி சம்பந்தப்பட்ட துறை வரை அதனை கொண்டு செல்லலாம்.

ஹஸ்ரத் மஸீஹ் மவ்வூது (அலை) அவர்கள் இந்த ஞானம் நிறைந்த போதனை தொடர்பாக தமது நூல்களில் பல இடங்களில் கூறியுள்ளார்கள். பராஹீனே அஹ்மதிய்யாவில் ஹஸ்ரத் மஸீஹ் மவ்வூது (அலை) அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்: நீதியின் சட்டம் என்னவென்றால் தீமை செய்த ஒருவர் அவர் செய்த தீமையின் அதே அளவிலேயே தண்டனைக்கு உட்பட்டது. ஆனால் எவர் சீர்திருத்தத்தை மையமாகக் கொண்டு மன்னித்து விட்டால் அதுவும் அந்த மன்னித்தலுக்குப் பிறகு எந்த சீர்கேடும் ஏற்படவில்லை என்றால் அத்தகையவரின் நற்கூலி அவரின் இறைவனிடம் உள்ளது. அதாவது சீர்திருத்தத்திற்காக மன்னித்தால் மிகவும் நற்கூலியாகும். ஆனால் அதுபோன்ற மன்னித்தலினால் சீர்கேடு ஏற்படக் கூடாது. சீர்கேடு எதுவும் ஏற்படவில்லை என்றால் அல்லாஹ் கூறுகின்றான். மன்னித்தலுக்குரிய கூலி அல்லாஹ்விடம் உள்ளது. அவன் எவ்வளவு விரும்புவானோ அவ்வளவு கொடுப்பான்.

எனவே தவறிழைத்தவரிடம் அவர் மீண்டும் தவறிழைக்க மாட்டார் என்ற நிலை உருவாகும்போதுதான் மன்னித்தல் ஆகுமானதாகும். சில குற்றவாளிகள் இருக்கின்றனர். அவர்கள் ஒவ்வொரு முறையும் குற்றம் செய்து மன்னிப்புக் கேட்கின்றனர். அதுபோன்ற மக்களுக்கு தண்டனை அவசியமானதாகும். அந்த தண்டனையும் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்றால் அதில் சீர்திருத்தத்தின் அம்சம் வெளிப்படவேண்டும்.

அடுத்து ஓரிடத்தில் ஹஸ்ரத் மஸீஹ் மவ்வூது (அலை) அவர்கள் கூறினார்கள்: தீமைக்கான அளவு, செய்யப்பட்ட தீமையின் அளவிற்கு ஏற்பவே ஆகும். ஆனால், எவர் குற்றத்தை மன்னித்து விடுவாரோ அந்த மன்னித்தலின் மூலமாக சீர்கேடு எதுவும் ஏற்படாமல் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டால் அத்தகைய நபரிடம் இறைவன் திருப்தி கொள்கிறான். இறைவன் அவருக்குரிய நற்கூலியை வழங்குவான். எனவே, திருக்குர்ஆனை பொறுத்தவரை எல்லா இடங்களிலும் பழிவாங்குவது பாராட்டிற்குரியதல்ல. மாறாக, இடம், பொருள், ஏவலை அடையாளம் காண வேண்டும். சந்தர்ப்பம் எப்படிப்பட்டது? எதில் நன்மை உள்ளது? என்று பார்க்க வேண்டும். தண்டிப்பது பயனுள்ளதா? மன்னித்தல் சிறந்ததா? என்று பார்க்க வேண்டும். தண்டிப்பதும் மன்னிப்பதும் இடம், பொருள், ஏவலை அடையாளம் கண்டு காரண காரியத்துடன் செய்யப்படுதல் வேண்டும். கட்டுப்பாடற்ற நிலையில் ஆகுமானதல்ல. இதுவே திருக்குர்ஆனின் போதனையும் ஆகும். எவ்வாறிருப்பினும், இது இஸ்லாத்தின் ஒரு அடிப்படை விதிமுறையாகும்.

இப்போது நாம் ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் எந்த அளவுக்கு மன்னித்து வந்துள்ளார்கள் என்று பார்ப்போம். ஹஸ்ரத் இமாம் ஹஸன் (ரலி) அவர்களுடைய உதாரணத்தை நான் கூறியிருந்தேன். அன்னார் தனது வேலைக்காரனின் ஒரு தவறை

மன்னித்து விட்டார்கள். ஆனால், அது ஒரு சிறிய தவறாக இருந்தது. மன்னித்தலின் உச்சகட்டம் நமக்கு ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கையில் தென்படுகின்றது. எவர்களின் தண்டனையைப் பற்றி முடிவும் எடுக்கப்பட்டிருந்தோ அவர்களையும் கூட அன்னார் மன்னித்து விட்டார்கள். பிறருக்கு தொல்லை கொடுத்த குற்றவாளிகளை மன்னிக்கவில்லை. மாறாக, தமக்கு துன்பம் கொடுத்த மற்றும் தமது பிள்ளைகளைக் கொன்ற கொலையாளியைக் கூட மன்னித்து விட்டார்கள். ஏனென்றால் குற்றம் புரிந்தவரிடம் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டிருந்தது.

அறிவிப்புகளில் ஒரு சம்பவம் வருகிறது. ஹப்பார் பின் அஸ்வத் என்ற நபர் ரஸூலுல்லாஹ் (ஸல்) அவர்களின் மகள் ஹஸ்ரத் ஸைனப் அவர்கள் மக்காவிலிருந்து மதீனா ஹிஜ்ரத் செய்யும்போது அம்பினால் கொலை வெறித் தாக்குதல் நடத்தினார்கள். அப்போது அன்னார் கர்ப்பிணியாக இருந்தார்கள். அந்த தாக்குதலினால் அன்னாரின் கருவும் கலைந்தது. அன்னாரும் காயமுற்றார்கள். அந்தக் காயத்தின் காரணமாகவே அன்னாரின் மரணமும் நிகழ்ந்தது. இந்தக் குற்றத்தின் காரணமாக ஹப்பார் கொலை செய்யப்பட வேண்டும் என தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. மக்காக வெற்றியின் போது இந்த நபர் எங்கோ தப்பியோடி விட்டான். ஆனால் ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் மதீனாவிற்கு திரும்பி வந்தபோது ஹப்பார், ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் வந்து நின்றான். மேலும் கருணை காட்டுமாறு தான் யாசிப்பதாகக் கூறினார். முதலில் நான் உங்களுக்கு அஞ்சி ஓடி விட்டேன். ஆனால் உங்களின் மன்னிப்பும் கருணையும் என்னை திரும்ப அழைத்து வந்துள்ளது என்றும் கூறினார். இறைவனது நபியே! நாங்கள் அறிவீனர்களாகவும் இணை வைப்பவர்களாகவும் இருந்தோம். இறைவன் உங்கள் மூலமாக எங்களுக்கு நேர்வழி காட்டினான். அழிவிலிருந்து எங்களைப் பாதுகாத்தான். நான் எனது வரம்புமீறுதல்களை ஒப்புக் கொள்கிறேன். எனது அறிவீனத்தை புறந்தள்ளி என்னை மன்னியுங்கள் என்று அவர் வேண்டினார்.

ஆக, ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் தனது மகளைக் கொன்ற அந்த கொலை குற்றவாளியை மன்னித்து விட்டார்கள். மேலும், ஹப்பாரே! செல்லும். நான் உம்மை மன்னித்து விட்டேன். இறைவன் உமக்கு இஸ்லாத்தை ஒப்புக் கொள்ளும் பாக்கியத்தை வழங்கியிருப்பது அவன் உம் மீது செய்த கருணையாகும் என்று கூறினார்கள். எனவே, ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டதைக் கண்ட பிறகு அன்னார் தனது மகளைக் கொன்ற கொலையாளியைக் கூட மன்னித்து விட்டார்கள்.

ஹஸ்ரத் ஆயிஷா (ரலி) அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்: ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் தம்மீது செய்யப்பட்ட எந்தவொரு வரம்பு மீறலுக்கும் ஒருபோதும் யாரையும் பழிவாங்கியதில்லை. உணவில் விஷம் கலந்து விருந்தளித்த அந்த யூதப் பெண்மணியையும் கூட மன்னித்தார்கள். அந்த விஷத்தினால் சில சஹாபாக்களுக்கு கூட பாதிப்பு ஏற்பட்டிந்தும் மன்னித்து விட்டார்கள்.

அடுத்து ஹிந்தா என்ற பெண்மணி உஹுத் போரில் ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களின் சிறிய தந்தையார் ஹஸ்ரத் ஹம்ஸா (ரலி) அவர்களைக் கொன்று அன்னாரின் சடலத்தை அவர் சிதைத்தார். உடல் உறுப்புகளை வெட்டினார். காது, மூக்கு போன்றவற்றை துண்டித்தார். ஈரலைக் கடித்து துப்பினார். மக்கா வெற்றியின்போது பெண்களுடன் சேர்ந்து வந்து அவர் பைஅத் செய்து விட்டார். அவரின் பல கேள்விகளிலிருந்து ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் அவரை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்கள். நீர் அபூஸுஃப்யானின் மனைவியாகிய ஹிந்தா தானே! என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆம் அல்லாஹ்வின் தூதர் அவர்களே என்று கூறினார். இப்போது நான் உள்ளத்தால் முஸ்லிமாகி விட்டேன் என்றார். இதற்கு முன்னர் நடந்தவற்றை மன்னித்து விடுங்கள். அப்போது ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் அந்த ஹிந்தாவையும் மன்னித்து விட்டார்கள். ஹிந்தாவின் மீது ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களின் மன்னிப்பின் தாக்கம் எந்த அளவுக்கு ஏற்பட்டதென்றால் அவரிடம் அதனால் தலைகீழ் மாற்றம் உருவானது. மிகவும் தூய்மையான பெண்மணியாக மாறினார். மாறாக அதே நாள் மாலை அவர் ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு விருந்து அளித்தார். உண்பதற்கு இரண்டு ஆடுகளைப் பொறித்து சமைத்து அனுப்பி வைத்தார். மேலும் இன்றைய நாட்களில் ஆடுகள் குறைவாகவே உள்ளன. எனவே மிகவும் எளிமையான அன்பளிப்பு செய்யப்படுகிறது என்று கூறினார். அப்போது அல்லாஹ்வே! ஹிந்தாவின் ஆட்டு மந்தையில் அதிக பரக்கத்துகளை ஏற்படுத்துவாயாக! என்று ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் துஆ செய்தார்கள். அந்த துஆவின் விளைவால் எந்த அளவுக்கு பரக்கத் ஏற்பட்டது என்றால் வரலாற்றில் வருகிறது. ஹிந்தாவால் ஆட்டு மந்தையை சமாளிக்க முடியவில்லை.

அப்துல்லாஹ் பின் அபி பின் ஸூலூல் உடைய செயல்களை அனைவரும் அறிவர். நயவஞ்சகர்களின் தலைவனாக இருந்தான். அவனுடைய அனைத்து அவமரியாதையான காரியங்களுக்கு நடுவிலும் அவரை ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் மன்னித்தார்கள். மேலும் அவரது ஜனாஸாவையும் தொழ வைத்தார்கள். ஹஸ்ரத் உமர் (ரலி) அவர்கள் அவரது ஜனாஸாவை தொழ வைக்கக் கூடாது என்று பலமுறை கூறிய பிறகும் அன்னார் தொழ வைத்தார்கள்.

கஅப் பின் ஸஹர் மிகப் பிரபல்யமான கவிஞராவார். சில விஷயங்களின் காரணமாக அவருக்கும் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. மக்கா வெற்றிக்குப் பிறகு இப்போது நீங்கள் வந்து ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் மன்னிப்பை வேண்டுங்கள் என்று அவரது சகோதரர் அவருக்கு கடிதம் எழுதினார். எனவே அவர் மதீனாவிற்கு வந்து தான் அறிந்த நபர் ஒருவரின் வீட்டில் தங்கினார். ஃபஜ்ர் தொழுகையை ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களுக்குப் பின்னால் நின்று தொழுதார். தொழுகைக்குப் பிறகு அல்லாஹ்வின் தூதர் அவர்களே! கஅப் பின் ஸஹர் மனந்திருந்தி வந்துள்ளார். மன்னிக்கும்படி வேண்டுகிறார் என்று ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் அவர் கூறினார். ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்திருக்கவில்லை. எனவே அனுமதி வழங்கினால் அவரை உங்கள் முன் நிறுத்தலாமா என்று அவர் கேட்டார். ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள், சரி அவ்வாறே ஆகட்டும். நம் முன்னால் வரட்டும் என்று கூறினார்கள். அப்போது அந்த நபர், அல்லாஹ்வின் தூதர் அவர்களே! நானே கஅப் பின் ஸஹர் ஆவேன். அப்போது அன்ஸாரி சஹாபி உடனே அவர் கொலை செய்யப்பட வேண்டும்

என தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. அவரை கொலை செய்வதற்காக எழுந்தார்கள். அதற்கு ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள், இவர் மன்னிப்பை வேண்டி வந்துள்ளார். அவரை விட்டு விடுங்கள் என்று கூறினார்கள். அதன் பிறகு அவர் ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களின் சமூகத்தில் ஓர் அரபிக் கவிதையைப் படித்தார். ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் தனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியவாறு தனது ஒரு போர்வையை அவருக்கு போர்த்தினார்கள்.

இதுதான் ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களின் மன்னிக்கும் தரம் ஆகும். மன்னிக்க மட்டும் செய்யவில்லை. மாறாக, அன்பளிப்பு வழங்கி துஆ செய்து அனுப்பி வைத்தார்கள். ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களின் மன்னித்தலுக்கான எண்ணற்ற உதாரணங்கள் உள்ளன. மனிதன் ஆச்சரியமடைந்து நிற்கும் அளவிற்கு அன்னாரின் மன்னிக்கும் தரம் உச்சத்தை அடைந்திருந்தது.

ஒருமுறை ஒரு நபர் ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் வந்து நின்றார். அல்லாஹ்வின் தூதர் அவர்களே! என்னிடம் ஒரு அடிமை உள்ளார். அவர் மிக அதிகமாக தவறிழைக்கிறார். அவருக்கு உடல் அளவிலான தண்டனை கொடுப்பதற்கு எனக்கு அனுமதி உள்ளதா? என்று கேட்டார். ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் அவரிடம், நீங்கள் அவரை தினமும் 70 முறை மன்னியுங்கள். அதாவது மிக அதிகமாக மன்னியுங்கள் என்று கூறினார்கள்.

மன்னித்தல் தொடர்பாக ஹஸ்ரத் மஸீஹ் மவ்வூது (அலை) அவர்கள் நமக்கு அறிவுரை செய்தவாறு கூறுகின்றார்கள்: ஒரு ஜமாஅத்தை ஆயத்தப்படுத்துவதன் நோக்கம் என்னவென்றால் உங்களிடம் நாவு, காது, கண் மற்றும் ஒவ்வொரு உறுப்பினுள்ளும் தக்வா இறையச்சம் ஊடுருவி விட வேண்டும். இறையச்சத்தின் ஒளி அதன் உட்புறதும், வெளிப்புறமும் இருக்க வேண்டும். அழகிய நற்பண்புகளின் உயர் தரமான முன்மாதிரி வெளிப்பட வேண்டும். தேவையற்ற கோபமும், ஆவேசமும் இருத்தல் கூடாது.

அவர்கள் கூறினார்கள்: நமது ஜமாஅத்தின் பெரும்பாலார் இடத்தில் கோபத்தின் குறைபாடு இன்று வரை உள்ளது. சிறிய சிறிய விஷயங்களில் கூட பகைமையும், காழ்ப்புணர்ச்சியும் உருவாகி விடுகிறது. தங்களுக்குள் சண்டையிட்டு மோதிக் கொள்கின்றனர். அதுபோன்ற மக்களுக்கு நமது ஜமாஅத்துடன் எந்தப் பங்கும் இல்லை. ஒருவர் ஏசிப் பேசினாலும் கூட மற்றவர் அமைதியாக இருந்து எந்தப் பதிலும் கொடுக்காமல் இருந்து விடுவதால் என்ன கஷ்டம் வந்து விடப் போகிறது? எல்லா ஜமாஅத்துகளின் சீர்திருத்தமும் துவக்கத்தில் ஒழுக்கத்திலிருந்தே ஆரம்பமாகின்றது. ஆரம்பத்திலிருந்தே பொறுமையுடன் தர்பிய்யத்தில் முன்னேற்றம் காண வேண்டும். மிகச் சிறந்த வழிமுறை என்னவென்றால் ஒருவர் தம்மை ஏசிப் பேசினாலும் அவருக்காக மன வேதனையுடன் துஆ செய்ய வேண்டும். முதலில் பொறுமையுடன் உங்களை ஒழுங்குபடுத்துங்கள். பின்னர் பிறரையும் சீர்படுத்துங்கள். அதற்கு சிறந்த வழி என்னவென்றால் அல்லாஹ் அவரை சீர்படுத்த வேண்டும் என துஆ செய்யுங்கள். மேலும் உள்ளத்தில் ஒருபோதும் பகைமையை வளர்க்கக் கூடாது.

அல்லாஹ்வின் கட்டளைகளின்படி நடந்து நாம் நம்மை சீர்திருத்திக் கொள்ள முயற்சி செய்ய வேண்டுமென ஹஸ்ரத் மஸீஹ் மவ்வூது (அலை) அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஒரு உண்மையான நம்பிக்கையாளரின் உயர் தரம் என்னவோ அதனை நாம் அடைய வேண்டும் என அன்னார் விரும்புகின்றார்கள். பலவீனங்களை அகற்றுவதற்கு எப்போதும் முயற்சி செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். மேலும் நாம் நமது சுற்றுப்புறத்தை அமைதி நிறைந்ததாக ஆக்குவதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும். அதற்கு ஹஸ்ரத் நபி (ஸல்) அவர்கள் நிர்ணயித்த விதிமுறையைப் பின்பற்ற வேண்டும். அது என்ன? உங்களுக்கு நீங்கள் விரும்புகின்றவற்றையே உங்களின் சகோதரருக்காகவும் விரும்ப வேண்டும் என்பதாகும்.

அல்லாஹ் நம் அனைவருக்காகவும் அந்த உயர் தரத்தை அடைவதற்குரிய நற்பாக்கியத்தை வழங்குவானாக!

Friday Sermon delivered by Hadrath Khaleefathul Masih Alkhamis (atba)
at Baithul Futuh, London – on 23.09.2016
Published By Nazarath Nashr-O-Isha'ath,Sadr Anjuman Ahmadiyya - Qadian, 143516